

en overordentlig Betydning for denne Sags Fremme. Jeg tillader mig derfor at haabe, at vi i en nærmere Fremtid kunne imødesee en særskilt Betænkning fra Invaliditetsekommisjonen angaaende Spørgsmaalet om Arbejdsløshed.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg):

Jeg vil spørge det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), ad hvilken Vej jeg eller Regeringsfærtallet i denne Sag skulde kunne fremtvinge en særlig Betænkning fra den nedsatte Kommisjonen.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 8de Valgkreds har begæret Ordet for tredje Gang. Dertil udkræves Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Martin Olsen: Jeg turde maaske gøre en ganske kort Bemærkning til Forretningsordenen, idet jeg ikke kan erkende, at jeg har haft Ordet 2 Gange. Jeg har vel talt to Gange, men den ene Gang var det en kort Bemærkning, og derfor forundrer det mig, at jeg ikke fik Ordet, da jeg havde begæret det.

Formanden: Det ærede Medlem har haft Ordet to Gange før.

Martin Olsen: En Gang har jeg haft Ordet, og en Gang har jeg haft Ordet for en kort Bemærkning.

Jeg ønsker at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger). Det ærede Medlem mente, at jeg naturligvis nok kunde ønske Forslaget ændret i forskellige Retninger, men han spurgte, om jeg ikke, selv om saadanne Ændringer ikke bleve foretagne, vilde betragte Forslaget som en i alt Fald i Øjeblikket god og antagelig Løsning af det foreliggende Spørgsmaal. Jeg vil sige, at hvis man havde absolut Valg mellem at faa en Understøttelseskasse for arbejdsløse som denne her eller slet ingen at faa, vilde jeg stemme for dette Forslag ganske som det er, thi det, det kommer an paa, mener jeg, er at skaffe Penge til de arbejdsløse, og selv om man kunde ønske Ting ændrede i forskellige Retninger, skulde det ikke være det afgørende. Jeg mener alligevel, at man godt kan forsøge at overbevise andre ærede Medlemmer om, at deres Stilling er mindre rigtig, at man godt kan forsøge at faa fornuftige Ting indførte i Loven, uden

derfor at skulle sigtes for at ville forhale Sagen. Jeg antager heller ikke, det ærede Medlem har ment noget saadant.

Der har været talt ikke saa ganske lidt i de korte, meget lange Bemærkninger, der have været vekslede, inden jeg fik Ordet, om det Materiale, der foreligger for Kommisjonen, og ogsaa om det Materiale, jeg tillod mig at forelægge her i Forgaars. Det ærede Medlem for Randers (Poul Rasmussen) sagde saaledes, at det havde han jo ogsaa kunnet bringe frem, for det havde han ogsaa kunnet faa rundt omkring fra. Nej, det kan man ikke faa rundt omkring fra, men kun paa et eneste Sted i Danmark, nemlig hos de samvirkende Fagforeninger. Der indsamles nemlig Materialet, og det er det Materiale, som det ærede Medlem har, og det er det Materiale, Kommisjonen har. Der findes med Hensyn til Arbejdsløshed ingen anden samlet Fremstilling end den, der udgaar fra de samvirkende Fagforeninger. Hvor vidt og hvor langt man kan gaa med det Materiale, er en Skønssag. Jeg erkender overfor, hvad der er anført, at naturligvis ere Tallene, der ere fremkomne, ikke absolutte. Det kunne de ikke være. Jeg har altid, naar vi have talt om det Materiale, anført, at de virkelige Tal ere større, maaske betydeligt større. Naar man ikke kan faa andet Grundlag end dette, maa man selvfølgelig nøjes med det. Ingen er i Stand til at skaffe det bedre. At vente, til man skulde kunne faa et fyldigt Materiale, tror jeg vilde være noget af en Forbrydelse, saaledes som Forholdene nu ere, overfor dem, som skulle nyde godt af en Lov i denne Retning, thi det vil ikke være muligt at skaffe et paalideligt Materiale uden gennem Organisationerne.

Skal man have et paalideligt Materiale om, hvor stor Arbejdsløsheden virkelig har været i et Aar eller helst i en Periode, skal det være personlige Oplysninger Aar igennem, igennem en Krises Forløb, og naar Tiderne ere op- og nedadgaaende. Paa de Tider skal man have Materiale, og man kan kun faa det ved personlige Oplysninger. Skal man have dem saa gode og fyldige som muligt, skal man vente en halv Snes Aar, inden man faar Materiale, og man vil vel ikke paastaa, at Sagen behøver at vente saa længe. Det Materiale, vi have, er det bedste, man kan faa, det foreligger saavel indenfor som udenfor Kommisjonen. Det kunde tilstilles Udvalget, naar det vilde begynde at arbejde paa Grundlag deraf, og det kunde meget godt bearbejdes indenfor Udvalget.